

λος πολιτική ή κοινωνική ή οικογενειακή κατάστασις, σύγχυσις, στάσις, ἐπανάστασις κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): *Ὁ πόλεμος μᾶς ἔφερε ἀνακάτωμα. Ἐγινε μεγάλο ἀνακάτωμα κοιν. Μὰ εἶδα ἔναι καὶ θωρῶ τοσονὰ ἀνεκάτωμα ἔς τὸ σπῖτι δως; Α.Κρήτ. || Ἄσμ.*

*Παρακαλῶ τὴν Παναγιά, παρακαλῶ τὸ ἅγιον
νὰ γέν' ἔν' ἀνακάτωμα νὰ βγοῦν οἱ φ'λακισμένοι*

Ἡπ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωφίλ. πρᾶξ. Δ στ. 9 (ἐκδ. ΚΣάθα) «μεγάλ' ἀνακατώματα καὶ ταραχὴ περίσσα». Συνών. ἀνάβρασις **2**, ἀναδεμός, ἀνακατωμός **Β 3**, ἀνακάτωσις **Β 2**, ἀναστάτωμα, ἀναστάτωσις, σύγχυσις, ταραχή. **3)** Ἀνάμειξις, ἐπέμβασις εἰς ἀλλότρια ἔργα Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) κ. ἄ.: *Ντό ἔν' τ' ἐσὸν τ' ἀνακάτωμαν ἔς ἀτὸ τὴ δουλείαν; (τί εἶναι ἡ ἰδική σου ἀνάμειξις εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν; ἤτοι διατί ἀναμειγνύεσαι κτλ.) Κερασ.*

4) Εἰς τὸν πληθ., συγχρωτισμοί, σχέσεις πολλαχ. : *Δὲ θέλω μαζί του ἀνακατώματα. 5)* Ραδιουργία, σκάνδαλον, συνήθως κατὰ πληθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.): *Ἐδῶ οὐλο σπῖτι μπῆ κάνει ἀνακάτωμα. Ἀγαπάει τ' ἀνακατώματα. Βάζω ἀνακατώματα (συνών. φρ. βάζω φτιλίγια). Πεὸ πολὺν τ' ἀνακατώματα τὰ κάνουν οἱ γυναῖκες κοιν. Ἐποίκην πολλὰ ἀνακάτωμαν Κερασ. || Ἄσμ.*

Ἀνάθεμα τὰ στόματα, | βάζουν τ' ἀνεκατώματα

Ἄνδρ. Συνών. ἀνάβαλμα **3**, ἀναβάλωμα, ἀναγορεῖα **2**.

Πβ. ἀνακάτεμα.

ἀνακατωμάρα ἢ, πολλαχ. ἀνακατουμάρα Μακεδ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνακάτωμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρα.

Τάσις πρὸς ἑμετὸν ἔνθ' ἄν.: *Τὸν εἶδα καὶ μ' ἔπιασε ἀνακατωμάρα πολλαχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακάτεψις Α 2.*

ἀνακατωμός ὁ, σύνθηθ. ἀνακατουμός βόρ. ιδιῶμ. ἀνεκατωμός Θήρ. Α.Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἄ. ἀνικατουμός Ἰμβρ. Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατώνω. Διὰ τὴν παραγωγὴν πβ. ἀπλωμός, τελειωμός, σκοτωμός, φαγωμός κττ. ἐκ τῶν ρ. ἀπλώνω, τελειώνω, σκοτώνω, τρώγω -ἔφαγα, περὶ ὧν πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,416. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 1675 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «καὶ κείνους τὸ ἀνεκατωμούς καὶ ταραχὲς ἔγροικοῦμε».

Α) Κυριολ. **1)** Τάσις πρὸς ἑμετὸν πολλαχ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακάτεψις **Α 2**.

2) Ἀνάμειξις διαφόρων πραγμάτων πολλαχ.

Β) Μεταφ. **1)** Ἀνάμειξις εἰς ὑποθέσεις ξένας Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἄ.: *Εἶδ' ἀνεκατωμὸ εἶχε ἔς τὴ δουλεία φτή;*

2) Σχέσις, συγχρωτισμός πρὸς τινα Ἰμβρ.: *Φρ. Αὐτὸς δὲν ἔχ' ἀνικατωμὸ (δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ συνεργασθῇ ἢ νὰ συζητήσῃ μαζί του). 3) Ἀνώμαλος κατάστασις, διχόνοια, στάσις σύνθηθ.: *Ποίημ.**

Γῦρο ἔς τῶν παθῶν τὴ λύσσα | ἤμουν ἢ γαλήνη ἐγὼ

καὶ ἤμουν ἢ πνοὴ ἢ καθάρεια | μέσ' ἔς τὸν ἀνακατωμὸ

ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ.² 45. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακάτωμα **Β 2**.

Πβ. ἀνακάτεμα.

ἀνακατώνω κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Οἶν. Σάντ. Σινώπ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνακατών-νω Κύπρ. κ. ἄ. ἀνακατώνου βόρ. ιδιῶμ. ἀνακατών-νου Λυκ.(Λιβύσσ.) ἀνακατούχου Τσακων. ἀνεκατώνω Ἄνδρ. Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κάσ. Α.Κρήτ. Κύθν. Κῶς Νάξ. (Ἀπύρανθ. Δαμαρ.) Πάρ. Τήλ. Χίος κ.ἄ. ἀνεκατών-νω Κύπρ.

ἀνικατώνου Θράκ. Ἰμβρ. Λέσβ. Σάμ. κ. ἄ. ἄνακατώνω πολλαχ. ἄνακατών-νω Ρόδ. κ. ἄ. ἄνακατώνου ἑνιαχ. ἄνεκατώνω Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θράκ. (Σαρεκκλ. Σκοπ.) Α.Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Προπ. (Ἀρτάκ.) κ. ἄ. ἄνεκατών-νω Κύπρ. Ρόδ. Τήλ. κ. ἄ. ἄνικατώνου ἑνιαχ.

Τὸ μεσν. ἀνακατώνω. Τὸ ἀνεκατώνω καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Β 787 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «πρᾶμα ἐγνοϊανὸ πολλὰ μ' ἀνεκατώνει».

Α) Κυριολ. **1)** Διακινῶ, ἀνακινῶ, ἀναταράττω τι κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) Τσακων.: *Ἀνακατώνω τ' ἀλεύρι - τὸ γιαιρικό - τὴ λάσπη - τὸ φαεῖ κττ. κοιν. || Φρ. Ἀνακατών'καν τὰ αἵματά μ' (ἐταράχθη) Θράκ. (Κομοτ.) || Παροιμ. Ὅσο ἀνακατώνεις τὰ πηλὰ τόσο βρομοῦν (ὅτι δὲν πρέπει νὰ πολυπραγμονοῦμεν περὶ τὰς φάυλας ἢ ρυπαρὰς ὑποθέσεις, διότι ἐκ τῆς ἐρεῦνης αὐτῶν μᾶλλον σκάνδαλα καὶ δυσαρέσκειαι θὰ προκύψουν παρὰ καλὰ ἀποτελέσματα. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,200) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 228,763. Ὅσο ἀνακατώνεις τὴν πόρεψι βρομᾷ (συνών. τῇ προηγουμένῃ. πόρεψι = ἀπόπατος) Σινασσ. Ὅποιος ἄνεκατών-νει τὰ χῶματα ἐν-νὰ γεμῶσουν τ' ἀμ-μάδ-κια τοῦ (ὅταν κανεὶς ἀνασκαλίζῃ παλαιὰ ζητήματα, θὰ ἀποβοῦν ταῦτα εἰς τὸν ἴδιον βλαβερά) Κύπρ. Ὅποιους ἀνακατών' τοῦ μέλ' θὰ γλείψ' τοῦ δάχτυλου τ' (ἐπὶ τοῦ ὤφε-λουμένου ἐκ τῆς διαχειρίσεως ξένων χρημάτων) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Συνών. ἀναδεύω **Α 1**, ἀναμίγω. **β)** Ἀναζωπυρῶ κοιν.: *Ἀνακατώνω τὴ φωτιά. Συνών. ἀναγ-κάζω Α 6, ἀναδεύω Α 1 δ, ἀναθάλλω Β 1, ἀνακαρώνω (ΙΙ) Β 1 β, ἀνακατεύω Α 1 β, συνταυ-λίζω. 2)* Φέρω τινὰ εἰς κατάστασιν, ὥστε νὰ αἰσθανθῇ τάσιν πρὸς ἑμετὸν κοιν.: *Τὸ ρετινιόλαδο κάθε φορὰ ποῦ τὸ παίρνω μ' ἀνακατώνει. Μ' ἀνακάτωσε τὸ φαγεῖ κοιν. Φαίνεται πῶς τὸ φαεῖ ἀπὸ φάγα θὰ μὲ ἄνεκατώσῃ Α.Κρήτ. Μ' ἀνακατώνει ἡ καρδιά μου Πελοπ. (Αἴγ.) Συνών. ἀναγουλίάζω **3 β**. **β)** Ἐνεργ. καὶ μέσ. αἰσθάνομαι τάσιν πρὸς ἑμετὸν κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Σινώπ. Τραπ.): *Αὐτὸ τὸ καθαριστικὸ τὸ βλέπω κι ἀνακατώνομαι. Ὅλο κι ἀνακατώνομαι, θὰ ξεράσω κοιν. Ἦκουσε τὴ μυρωδιὰ κι ἀπὸ τὸ βρόμιο ἔνεκα-τώθηκε νὰ ξεράσῃ Α.Κρήτ. Ἀνακατών' ἡ καρδιά μ' (καρ-διά = στόμαχος) Κερασ. Σάντ. Τραπ. Ἀνακατοῦται ἡ καρ-διά μου Σινώπ. Συνών. ἀναγουλεύομαι **1**, ἀναγουλί-άζω **3**, ἀναγουλίζω **1**, ἀνακατεύομαι (ἰδ. ἀνακατεύω Α 2 β). 3)* Μεταβάλλω οἶονεὶ τὴν φυσικὴν καὶ κανονικὴν θέσιν πράγματός τινος, ἐπιφέρω ἀταξίαν καὶ σύγχυσιν κοιν.: *Μοῦ ἀνακάτωσαν τὰ βιβλία - τὰ ροῦχα κττ. κοιν. Ἀνακατώνω τὰ ράμματα (περιπλέκω τὰ νήματα) Ἡπ. || Φρ. Τ' ἀνακατωμένα σιχαμένα (ἢ ἀταξία εἶναι βδελυκτὴ) Πελοπ. (Γορτυν.) || Παροιμ. Ἀνακατωμένα γνέματα, κακοῦφασμένα πανγὰ (ὅτι ἂν οἱ στήμονες εἶναι συγκεχυμένοι, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑφανθῇ καλῶς τὸ ὕφασμα, καὶ γενικώτερον, ἂν δὲν τεθοῦν στερεὰ τὰ θεμέλια ἔργου τινός, δὲν θὰ συντελεσθῇ τοῦτο καλῶς) ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,194. **β)** Μέσ. παύω νὰ εὐρίσκωμαι εἰς σταθεράν καὶ καλὴν κατά-στασιν, μεταβάλλομαι εἰς τὸ χειρότερον, ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως πολλαχ.: *Ὁ καιρὸς ἀνακατώνεται. 4)* Ἀνα-μειγνύω, συμφύρω δύο ἢ περισσότερα πράγματα κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.): *Ἀνακατώνω λίπος μὲ βούτυρο - νερό μὲ γάλα, μὲ κρασί κττ. Περσινὰ καὶ φετινὰ κουκκιά - φασό-λια ἀνακατωμένα. Βούτυρο ἀνακατωμένο (νοθευμένο) κοιν. || Παροιμ. φρ. Ἀνακατώνεται κ' ἡ φακὴ μὲ τὰ μαγειρέματα (ἐπὶ ἀναξίων θελόντων νὰ ἐξιωθοῦν πρὸς τοὺς ἀξίους. Πβ. ἀρχ. «καὶ κόρχορος ἐν λαχάνοις». Ἰδ. Παροιμιογρ.****

10,57) πολλαχ. Παροιμ. "Οποῖος ἀνακατώνεται μὲ τὰ πί-
τετρα τὸν τρών οἱ κόττες (ἐπὶ τοῦ βλαπτομένου ἐκ τῆς
συναναστροφῆς ἀνθρώπων εὐτελῶν ἢ φαύλων) κοιν. Δὲν
ἀνακατώνει τοῦ λάδ' μὲ τοῦ νιρὸ (ἐπὶ ἀνθρώπων ἀνομοίων
κατὰ τὰς σκέψεις καὶ τὸν χαρακτήρα) Ἡπ. (Ζαγόρ.)
ἄσμ.

"Ἄς πάψ', ἀδέρφια μ', ὁ χορὸς, τῶν ποιηριῶν οἱ χτύποι,
γιατὶ ἐδὰ μὲ τὴ χαρὰ θ' ἀνεκατώσω λύπη

Ἀκρῆτ. Συνών. τῆς μετοχ. ἀνακατάλογος, ἀνακατε-
μένος (ιδ. ἀνακατεύω **A 5**), ἀνακατερός, ἀνακα-
τετός **1**, ἀνάκατος **2**, ἀνακατωτός. **5**) Δὲν κάμνω
δουκρίσιν, συγχέω τὰ ἀνόμοια κοιν.: "Ἄλλο τὸ ἓνα καὶ ἄλλο
πᾶν ἄλλο, μὴν τ' ἀνακατώνης κοιν. "Ανακάτωσα τὸν Γιαννῆν
μὲ τὸν Γεωργῆν, γιατί μοιάζουν πολὺ Κύπρ. **6**) Φέρω τινὰ
εἰς σχέσιν ἐρωτικὴν πρὸς ἄλλον Κύπρ.: Αὐτὸς 'νεκατών-νει
τὸν γιόν του μὲ τὴν κόρην τοῦ δεῖνα Κύπρ. **β**) Μέσ. ἔχω
σχέσεις συζυγικὰς Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): "Ἐν θέλει νὰ τὸν
ἀνεκατωθῇ Κύπρ. Μὰ 'τοῦ 'νεκατώθησα, θαρεῖς πῶς εἶναι
μὲ στεφάνια παρμεμένοι! "Ἀπύρανθ. "Ανεκατωμένοι 'ναι,
μὰ ὅχι μὲ στεφάνια αὐτόθ.

Β) Μεταφ. **1**) Προξενῶ εἰς τινα ἀταξίαν καὶ σύγχυ-
σιν, φέρω ταραχὴν κοιν.: "Ο πόλεμος ἀνακάτωσε τὸν κόσμον.
Τὴν ἀνακάτωσε τὴν οἰκογένεια μὲ τοῖς παλαιανθρωπίς του.
Συνών. ἀναδεύω **B 1**, ἀναστατώνω. **β**) Κάμνω
θόρυβον Κύπρ.: Πολλὰ ἀνακατών-νεις. **2**) Ταράττω
Ἰδραγούμ. Σταμάτ. 137: Κάποτε τὰ αἰσθήματα, τὰ πάθη...
μὲ συνεπαίρνουν καὶ μὲ παραφέρουν τόσο, ὥστε νὰ ἀνα-
κατώνουν ἢ καὶ νὰ ἀναστατώνουν τὸν ὀργανισμό μου. **3**)
Συγχύζω, ἐξοργίζω κοιν.: Αὐτὴ ἡ κουβέντα του μ' ἀνα-
κάτωσε. Πάψε, γιατί σ' ἀκούω καὶ ἀνακατώνομαι. **β**)
Προξενῶ εἰς τινα λύπην, στενοχωρῶ Πελοπν. (Αἰγ.) Πόντ.
(Κερασ. Τραπ.) κ. ἄ.: "Ενεκάτωσε με τὸ παιδί μ' Τραπ.
Μ' ἀνακατώνεις με! (μὴ μὲ ἀνακατώνης!) αὐτόθ. "Ερρώ-
στεσεν τὸ παιδί κα' ἐνεκατώθη (ἡσθένησε τὸ παιδί καὶ
ἐστενοχωρήθη) αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ.
(ἐκδ. RDawkins) 1,248 «ὄλοι ἀντάμα ἀνακατωθήκαν καὶ
ἐθυμώθησαν». Καὶ ἀμτβ. λυποῦμαι, στενοχωροῦμαι Κάσ.:
ἄσμ.

Τὸ κεφαλάκι μου πονῶ, ψυχὴ μου ἀνεκατώνει
καὶ ἄχον τὸ νεραζάκι μου καὶ ποῦ θὰ ξεφαντώγῃ!

γ) Μέσ. συγκινοῦμαι Πόντ. (Κερασ.): "Ενεκατώθεν ἡ
καρδιά μ'. **4**) Ἐμπλέκω τινὰ εἰς ξένας ὑποθέσεις κοιν.
καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) Τσακων.: "Εμένα μὴ μ' ἀνα-
κατώνης 'ς αὐτὴ τὴ δουλειά. Μὴν ἀνακατώνεσαι σὲ ξένες
ἐννοίες. Δὲν ἀνακατώνομαι 'ς αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Παντοῦ ἀνα-
κατώνεται κοιν. "Εσὺ μ' ἀνακατοῦσαι 'ς ἀπὸ τὴ δουλείαν
(μ' ἀνακατοῦσαι ἀντὶ μὴ ἀνακατοῦσαι) Τραπ. Μὴν ἀνακα-
τούτσισον τοῦ δουλεῖε μι (μὴν ἀνακατώνεσαι 'ς τοῖς δουλεῖς
μου) Τσακων. Συνών. τοῦ μέσ. ἀναδεύομαι (ιδ. ἀνα-
δεύω **B 2**). **5**) Ἐνσπείρω σκάνδαλα καὶ διχονοίας
μεταξὺ τῶν ἄλλων, διαβάλλω, ραδιουργῶ κοιν. καὶ Πόντ.
(Κερασ. Οἶν.): "Ο παλαιάνθρωπος μᾶς ἀνακάτωσε κα' ἐγίναμε
μαλλίᾳ κονβάρια. "Ολο καὶ ἀνακατώνει, δὲ μπορεῖ νὰ κάτση
ἡσυχία κοιν. "Ανακατώνει τὴν πολιτείαν (ἐμβάλλει ἐριδας εἰς
τοὺς πολίτας) Κερασ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Βουστρων.
Χρον. Κύπρ. (ΚΣάθα Μεσν. Βιβλ. 2,540) «τοῦτος ἀνακα-
τώνει τοὺς ἀνθρώπους καὶ γινίσκονται πολλὰ σκάνταλα».
Συνών. ἀναγέρνω **A 2 γ**.

Μετοχ. **1**) Συγχευμένος, ἀνάστατος: Φρ. "Ανακα-
τωμένος ὁ ἐρχόμενος! (κατὰ παρφοδίαν τοῦ εὐαγγελικοῦ
ρητοῦ «εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος» (Ματθ. 21,9) ἐπὶ συγκε-
χυμένων πραγμάτων καὶ λόγων ἢ ταραχῆς καὶ ἀναστατώ-

σεως) κοιν. **2**) Ὁ μὴ παρουσιάζων σταθερὰν καὶ καλὴν
κατάστασιν, ἀλλὰ ρέπων εἰς μεταβολὰς πρὸς τὸ χειρότε-
ρον, ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως Κρήτ. Πελοπν.
(Καλάβρυτ. Κλουτσίνοχ. Κορινθ.) Τῆλ. κ. ἄ.: "Ανακατω-
μένος καιρὸς Καλάβρυτ. Κορινθ. || ἄσμ.

Σὰν τὸν ἀγέρα τὸ πωρὸν τὸν ἀνακατωμένο

βρίσκομεν λόγια καὶ μιλιές γιὰ λόου σου καὶ μόνο

Τῆλ. Συνών. 'νεκατεμένος (ιδ. ἀνακατεύω **B 4**).

β) Ἀστατος Πελοπν. (Γορτυν.): Μῆνας ἀνακατε-
μένος (ὁ Νοέμβριος ἔνεκα τῆς ἀσταθείας τοῦ καιροῦ).

γ) Οὐσ. "Ανακατωμένος, ὁ μὴν Νοέμβριος Λεξ. Βλαστ.
367. Συνών. ἄγι- "Αντρέας **2**, ἄγι- Γεώργιος **2 β**, ἄγι-
γεωργίτης **4**, ἄγι-Ταξιάρχης **2**, Ἀγιστρατηγιάτης,
ἄγι-Στρατήγος **2**, Ἀγιφιλιπιάτης, Ἀγιφιλιπ-
πίτης, Ἀντρέας, Βροχάρης, Κρασομηνᾶς, Μεσο-
σπορίτης, Νεαστής, Νοέμβρις, Σπαρτής, Σπορδᾶς.

3) Ἀτακτος Θῆρ.: "Ανεκατωμένο παιδί.

Πβ. *ἀλευροδερωνίζω, ἀνακατένω, ἀνακατεύω,
ἀνακατίζω, ἀνακατουλλεύω.

ἀνακάτωσι ἢ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.)
ἀνακάτουσ' βόρ. ιδιῶμ. ἀνακάτουδ' ἐνιαχ. βορ. ιδιῶμ.
ἀνεκάτωσι Ἰων. (Κρήν.) Ἀκρῆτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἄ.
ἀνεκάτωσ' Μύκ. Πάρ. (Λεῦκ.) ἀνικάτουδ' Ἰμβρ.

"Εκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀνακάτωσις. Ὁ τύπ. ἀνεκάτωσι
καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. (ιδ. κατωτ.).

Α) Κυριολ. **1**) Διάθεσις, τάσις πρὸς ἑμετὸν κοιν.
καὶ Πόντ. (Κερασ.): "Εχω-μοῦ ῥχεται ἀνακάτωσι. Τὸ φαεῖ
μοῦ φερε ἀνακάτωσι κοιν. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνακάτεψι
A 2. **2**) Ἀνάμειξις, ταραχὴ τῶν στοιχείων τῆς φύσεως,
μεταβολὴ τοῦ καιροῦ εἰς τὸ χειρότερον Κρήτ. Σύμ. κ. ἄ.:
"Ανεκάτωσι καιροῦ Ἀκρῆτ. || Φρ. "Ανακάτωσι τοῦ φεγαριῶ
(ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς νέας σελήνης καὶ ἡ προτεραία, καθ' ἣς
πιστεύεται ὅτι μεταβάλλεται ὁ καιρὸς εἰς τὸ χειρότερον)
Σύμ. || ἄσμ.

Μὰ ἦτον ἀνακάτωσι κα' ἐφύσα τ' ἀεράκι

κα' ἔστεικε δὲ τουφέκι δου δίπλα 'ς τὸ χαρακάκι

Κρήτ. Συνών. κακοκαιρία. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ.
B 2129 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «φυσᾷ τ' ὄχ τὴν ἀνατολὴ καὶ
πάει το 'ς τὴ δύσι, | κάνει τ' ἢ ἀνεκάτωσι νὰ βρέξη,
νὰ χιονίσῃ».

Β) Μεταφ. **1**) Στενοχωρία Πόντ. (Τραπ.): "Εχω τρα-
νὸν ἀνακάτωσιν. **2**) Ἀνώμαλος κατάστασις, σύγχυσις,
ταραχὴ σὺνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Κάνω-φέρνω
ἀνακάτωσι σὺνηθ. Μέσ' 'ς τὴν ἀνακάτωσ' εἶναι Μύκ. Ἐέντον
τρανὸν ἀνακάτωσι (ἐέντον = ἔγινε) Κερασ. || ἄσμ.

Σὲ κάθε ἀνακάτωσι τὴν φέρναν ἄνω κάτω

Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. (ἐκδ. RDawkins)
1,302 «θωρῶντα ὁ ἀμιράς... πῶς ἡ Κύπρος εὐρίσκεται εἰς
μεγάλην ἀνακάτωσιν ἐγύρεψεν νὰ πάρῃ τὴν χώραν του».
Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνακάτωμα **B 2**. **3**) Σχέσις ἢ δικαίωμα
ἀναμειξεως εἰς ξένην ὑπόθεσιν, ἐνδιαφέρον δι' ἀλλότρια
πράγματα Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Εἶχες τώρα σὺ κάμμιν ἀνε-
κάτωσι νὰ μιλήσης; δὲ δά καὶ ἄς ἔβγάνα τὰ μάθια δωνε!
(δά = πάει). Δὲν ἔχω ἀνεκάτωσι καὶ βγάnete μοναχοὶ τὰ
μάθια σας! **4**) Σχέσις κοινωνική, συναναστροφὴ Κεφαλλ.
κ. ἄ.: Μ' ἔσῃς νὰ ἔχῃ τόση ἀνακάτωσι κα' ἐμᾶς νὰ μὴ μᾶς τὸ
πῇ μήτε! Κεφαλλ. **5**) Διαβολή, ραδιουργία Λεξ. Δημητρ.
6) Φιλονικία πολλαχ. Συνών. ἀναγούλα (**I**) **B 3**,
καβγᾶς, μάλωμα, φασαρία.

Πβ. ἀνακάτεμα, ἀνακάτεψι, ἀνακάτωμα, ἀνα-
κατωσιᾶ.

